

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1114

гр. Варна, 22.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V А СЪСТАВ ГО, в закрито заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мирела Огн. Кацарска

Членове: Весела Гълъбова
мл.с. Виляна Н. Михалева

като разгледа докладваното от мл.с. Виляна Н. Михалева Въззивно гражданско дело № 20243100500517 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Образувано е въз основа на въззивна жалба, подадена от Е. М. М., чрез адв. Г., и въззивна жалба, подадена от Н. П. Ц., чрез адв. Д., двете жалби срещу Решение №260049/26.05.2023 г., поправено с Решение №260083/24.11.2023 г. и допълнено с Решение №260002/05.01.2024 г., постановено по гр. д. №6598/2020 г. по описа на РС – Варна, както и частна жалба, подадена от Е. М. М., чрез адв. Г., срещу Определение №260240/12.07.2023 г., с което е оставена без уважение молба за изменение на Решение №260049/26.05.2023 г. в частта за разносните по реда на чл. 248 ГПК.

Въззивната жалба, подадена от Е. М. М., чрез адв. Г., е срещу горепосоченото решение в частите, с които са отхвърлени предявените от него насрещни иски с правно основание чл. 109 ЗС и чл. 59 ЗЗД да бъде осъдена Н. П. Ц. да преустанови действията си, с които му пречи да ползва имота си и да премахне поставената от нея преградна врата, както и да му заплати обезщетение в общ размер на 180,32 лв. за лишаване от ползване на имот с идентификатор №10135.3515.1751.1.3, за периода от 03.06.2020 г. до 27.08.2020 г., ведно със законната лихва от 27.08.2020 г. до окончателното изплащане на сумата.

Въззивната жалба, подадена от Н. П. Ц., чрез адв. Д., е срещу горепосоченото решение в частта, с която е отхвърлен предявения от нея срещу Е. М. М. иск с правно основание чл. 124, ал. 1 ГПК да бъде прието за установено в отношенията между страните, че тя е собственик на недвижим имот, представляващ самостоятелен обект с идентификатор №10135.3515.1751.1.3 по КК и КР, одобрени със Заповед № РД-18-64 от 16.05.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК - Варна, изменена със Заповед №186478 от 19.08.2015 г. на Началника на СГКК - Варна, с

административен адрес гр. Варна, улица „Витко Христов" №32А, етаж 1 и с предназначение на жилище, апартамент, с площ по документ за собственост – 55,03 кв. м, въз основа на договор за покупко-продажба, обективиран в Нотариален акт №66, том 150, акт №14469/11.09.2019 г., вх. рег. №23852/11.09.2019 г., двойно вх. рег. №23652/11.09.2019 г. по описа на СВп към РС - Варна.

Във въззивната жалба, подадена от Е. М. М., чрез адв. Г., са изложени съображения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на решението в обжалваните части. Жалбоподателят поддържа, че в атакуваното решение не са обсъдени протокол за въвод във владение от 08.01.2020 г. въпреки приобщаването му към доказателствените материали, както и наведените от него правоизключващи възражения, основани на нищожност на отделни части от доброволна делба от 1997 г., отнесени към предмета на сделката в нот. акт за покупка на насрещната страна по иска. Поддържа, че обстоятелството дали процесният имот представлява търпим обект не се отразява на факта, че тези процесни обслужващи части са негова собственост и той има право да ги ползва съобразно тяхното предназначение. Сочи, че за да бъде ангажирана отговорността на Ц. по чл. 59 ЗЗД не било необходимо тя фактически да ползва имота. Посочва, че по делото не било спорно, че преградната врата е заключена и той няма ключ от нея. Така той бил лишен от възможността да ползва вещта пълноценно, поради което за него било налице обедняване. Счита, че неправилно първоинстанционният съд е оставил без уважение своевременно направеното от него възражение, че от сделката от 02.08.2007 г. до завеждане на исковата молба от Ц. е изтекла в негова ползва 10-годишна придобивна давност върху имота, както и възражението срещу твърдението на Ц., че в нейна полза е изтекла давността. Поддържа, че е налице противоречие в мотивите на обжалваното решение, тъй като след като е установил неоснователност на претенцията на Ц. и е отхвърлил искът по чл. 124 ГПК, първоинстанционният съд е кредитирал договора за доброволна делба от 15.12.1997 г. като действителен и законосъобразен с невъзможния според приетата тройна СТЕ предмет – процесния избен етаж. Районният съд не обсъдил и представените от третото лице – помагач писмени документи, които опровергавали твърденията на Ц. за спокойно владение на избения етаж. Не ставал ясен изводът на първоинстанционния съд, че незаконосъобразно към дял I е бил прибавен и вписан и избеният етаж. Поддържа, че предмет на иска по чл. 109 ЗС не било правото на собственост върху засегнатия му имот. Посочва, че снимковият материал към първата експертиза отразявал наличието на преграждаща преградна врата, възпрепятстваща подхода към избения етаж към момента на огледа, а в констативно-съобразителната част от заключението било удостоверено, че вратата е заключена. Поддържа, че и към настоящия момент не ползва процесната част от имота си, защото е заключена от ищеца. По изложените съображения отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваните от него части и постановяване на друго решение, с което предявените насрещни искове да бъдат уважени. Претендира разноски. Отправя доказателствени искания – за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за опровергаване твърденията на насрещната страна за несмушавано владение на Ц. и майка ѝ, за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим

на водене за установяване на продължаващо пречене от насрещната страна за ползването на процесните части от имота му и след предявяване на насрещния иск към момента на подаване на жалбата, за допускане на задаване на въпроси към вещото лице по първата СТЕ, вещото лице по СОЕ, вещото лице по втората СТЕ и вещите лица по тройната СТЕ, които писмено да отговорят на поставени в жалбата въпроси.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия Н. П. Ц., чрез адв. Д., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на решението в обжалваните му от М. части. Отправя искане за потвърждаване на решението в тези части. Претендира разноски. Счита доказателствените искания на М. за недопустими, евентуално за неотносими. Не релевира доказателствени искания.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от третото лице – помагач на страната на Е. М. М. – ЧСИ С. К. - Д., с рег. №718 КЧСИ, район на действие: ОС – Варна.

Във въззивната жалба, подадена от Н. П. Ц., чрез адв. Д., са изложени съображения за незаконосъобразност, неправилност и необоснованост на решението в обжалваната част. Жалбоподателят поддържа, че изводът на първоинстанционния съд, че не е станал собственик на процесния имот, защото последният не бил самостоятелен обект, противоречал на закона, на събраните писмени доказателства и на посоченото от вещите лица по време на изслушването им в о. с. з. Процесният имот отговарял на изискванията на чл. 40 ЗУТ, т. 30, §5 от ДР на ЗУТ и Наредба №7/22.12.2003 г. за правила и нормативи за устройство на отделните видове територии и устройствени зони, а според вещите лица имотът отговарял и на изискванията за ателие. Счита, че с неприемането за разглеждане на заявления в условията на евентуалност иск за признаване на право на собственост въз основа на фактическо владение върху имота е допуснато процесуално нарушение. Твърди, че първоинстанционният съд вместо да обсъди пълно и адекватно събраните по делото доказателства и направените от страните възражения, основал изводите си на косвени доказателства, които се опровергавали от останалите доказателства по делото. Липсвал доклад, в който правилно да е разпределена доказателствената тежест между страните и подлежащите на доказване факти и обстоятелства. По изложените съображения отправя искане за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната от нея част и постановяване на друго решение, с което предявеният от нея иск да бъде уважен. Претендира разноски. Отправя искане за допускане на допълнителна или повторна СТЕ, по която вещите лица да отговорят на конкретни въпроси, посочени в жалбата, както и за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели при режим на водене за установяване на обстоятелства относно ползването и владението върху имота, довело до придобиването му по давност от Ц..

В срока по чл. 263, ал. 3 ГПК е постъпил отговор от Е. М. М., чрез адв. Г., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на решението в обжалваните му от Ц. части. Отправя искане за потвърждаване на решението в тези части. Претендира разноски. Счита доказателствените искания на Ц. за

недопустими. В условията на евентуалност, в случай на допускане на гласни доказателства на насрещната страна, релевира доказателствено искане за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за опровергаване твърденията на насрещната страна за несмущавано владение. Релевира доказателствено искане за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на довеждане за установяване на осъществено от него давностно владение.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от третото лице – помагач на страната на Е. М. М. – ЧСИ С. К. - Д., с рег. №718 КЧСИ, район на действие: ОС – Варна, чрез адв. Б., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на решението в обжалваните му от Ц. части. Отправя искане за потвърждаване на решението в тези части. Счита доказателственото искане на Ц. за допускане на допълнителна експертиза за преклудирано и неотнормено. Не релевира доказателствени искания.

В частната жалба, подадена от Е. М. М., чрез адв. Г., са изложени съображения за незаконосъобразност и неправилност на обжалваното определение. Жалбоподателят поддържа, че в о. с. з. не е бил запознат нито със списъка по чл. 80 ГПК на насрещната страна, нито с приложения към него абонаментен договор, и не му е била дадена възможност за становище по тях, затова възражението му за прекомерност на разноските на Ц. не било преклудирано. Сочи, че направеното от процесуалния представител на третото лице – помагач възражение за прекомерност на разноските на Ц. не било обсъдено в първоинстанционното решение. Излага, че още на 18.01.2021 г. е депозирал молба, в която е посочил, че материалният интерес, съотв. държавната такса, са неправилно определени, което оказвало влияние и върху размера на адвокатското възнаграждение. Поддържа, че при изчисляване на минималния размер на последното следвало да се вземе предвид актуалната към датата на завеждане на исковата молба в съда редакция на чл. 7, ал. 2 НМРАВ. Твърди, че първоинстанционният съд служебно е присъдил сума за платена държавна такса, надхвърляща претендираната от ищеца със списъка по чл. 80 ГПК. Сочи, че макар да не е страна по абонаментния договор, има право да го оспори, доколкото касае спора за разноските и води до имущественото му утежняване. По изложените съображения отправя искане за отмяна на обжалваното определение и постановяване на друго, с което да бъде уважено искането му за намаляване на присъдените в полза на насрещната страна разноски до минимума.

В срока по чл. 276, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от въззиваемия Н. П. Ц., чрез адв. Д., с който жалбата се оспорва като неоснователна. Навежда доводи, с които обосновава правилност и законосъобразност на определението и отправя искане за потвърждаването му.

В срока по чл. 276, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от третото лице – помагач на страната на Е. М. М. – ЧСИ С. К. - Д., с рег. №718 КЧСИ, район на действие: ОС – Варна.

На осн. чл. 267, ал. 1 ГПК при служебна проверка съдът констатира, че жалбите са процесуално допустими. Депозирани са от активно легитимирани страни по делото, имащи правен интерес от обжалване на решението, в срока по чл. 259, ал. 1 ГПК, респ. чл. 263, ал. 2, вр. ал. 1 ГПК, респ. чл. 275, ал. 1

ГПК, и отговарят на съществените изисквания за редовност по чл. 260 и чл. 261 ГПК.

Доказателственото искане на въззивника М. за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за опровергаване твърденията на насрещната страна за несмущавано владение на Ц. и майка ѝ е неотнормимо. Макар същото да е релевирано в срока по чл. 131 ГПК, чрез него страната цели да опровергае несвоевременно наведени от насрещната страна твърдения за давностно владение, поради което то следва да бъде оставено без уважение като неотнормимо към спора.

Доказателственото искане на въззивника М. за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за установяване на продължаващо пречене от насрещната страна за ползването на процесните части от имота му и след предявяване на насрещния иск към момента на подаване на жалбата е допустимо, относимо и необходимо и като такова следва да бъде уважено. Въззивникът поддържа, че правото му на собственост е засегнато от действия на въззиваемата, изразяващи се в поставяне на 03.06.2020 г. на преградна врата и ограничаване на достъпа му до избения етаж посредством заключването ѝ. Тези обстоятелства не се оспорват от насрещната страна, но не се ѝ признават, поради което съдът не може да ги приеме за безспорни. Предвид наличието на спор относно обстоятелствата, че процесният избен етаж е преграден с врата, с ключ от която въззивникът не разполага, събирането на гласни доказателства за установяване на спорни между страните по делото факти е необходимо. Като е отхвърлил с доклада доказателственото искане на страната, приемайки, че няма спор за поставена преградна врата от ищцата, първоинстанционният съд е допуснал процесуално нарушение.

Доказателственото искане на въззивника М. за допускане на задаване на въпроси към вещото лице по първата СТЕ, вещото лице по СОЕ, вещото лице по втората СТЕ и вещите лица по тройната СТЕ, които писмено да отговорят „кой, кога и как е осигурил достъпа до избените помещения на имота за извършване на оглед на място по възложените им задачи“ е недопустимо и като такова следва да бъде оставено без уважение. Страната е можела да зададе тези въпроси към вещите лица по време на изслушването на заключенията, а не са налице предпоставките на чл. 266 ГПК – нито се твърдят новоузнати или нововъзникнали обстоятелства, нито във въззивната жалба са наведени оплаквания за допуснати от първоинстанционният съд процесуални нарушения. Разпоредбата на чл. 267, ал. 2 ГПК дава възможност на въззивния съд да изслуша отново вещи лица, ако прецени това за необходимо. Изслушването предполага не писмено, а устно отговаряне от вещите лица на поставените въпроси. Писмено вещите лица отговарят на поставени задачи със заключенията си. В случай, че искането е за допускане на експертиза с поставения във въззивната жалба въпрос – било то първоначална, допълнителна или повторна, то същото е недопустимо, доколкото чрез него не се цели изясняване на възникнали по делото въпроси посредством специални знания из областта на науката, изкуството, занаятите и други, и е заявено за пръв път едва пред настоящата инстанция.

Доказателственото искане на въззивника М. за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за

установяване на изтичането на придобивна давност в негова полза е недопустимо и като такова следва да бъде оставено без уважение. С ангажиране на тези доказателства се цели установяване на обстоятелства, на които е основано възражението за придобивна давност на страната. Възражението е несвоевременно заявено – в първо о. с. з. от 13.10.2021 г., тъй като процесуалната преклузия за въвеждането му в процеса, уредена в чл. 133, вр. чл. 131 ГПК, настъпва с изтичане на срока за отговор на исковата молба. В този смисъл и т. 4 от ТР №1/09.12.2013 г. по тълк. д. №1/2013 г. по описа на ВКС, ОСГТК. След като с искането се цели събиране на гласни доказателства за установяване на предпоставките на преклудирано правоизключващо възражение, то същото е недопустимо.

Доказателственото искане на въззиваемата Ц. за допускане на допълнителна или повторна СТЕ, по която вещите лица да отговорят на конкретни въпроси, посочени в жалбата, е частично основателно. Въпросите, посочени в жалбата под №№1.2 – 1.5, са поставени от ищцовата страна с молба от 24.06.2022 г. С Определение №260617/14.07.2022 г. съдът е допуснал тройна СТЕ с конкретни въпроси, които макар и формулирани по друг начин, са същите. Въпросите, посочени в жалбата под №№1.1 и 1.6 са поставени от ищцовата страна с молба от 10.10.2022 г., с изключение на въпроса дали процесният имот отговаря на изискванията за ателие съобразно преди действащите строителни правила и норми или на сега действащите. С Определение №260794/11.10.2022 г. е оставено без уважение искането на ищеца за допълване на задачите към назначената тройна СТЕ, тъй като въпросите се съдържат в поставените към вещите лица задачи. Настоящият въззивен състав констатира, че поставените от ищцовата страна въпроси се съдържат във въпросите, зададени от първоинстанционния съд, и вещите лица по тройната СТЕ са им отговорили в заключението си, с изключение на част от въпрос под №1.6 – дали имотът отговаря на изискванията за ателие. Ето защо следва да се приеме, че страната отправя искане за допускане както на допълнителна експертиза, с която да се даде заключение дали имотът отговаря на изискванията за ателие, така и на повторна експертиза, с която да се даде заключение по вече поставени задачи. Настоящият съдебен състав намира, че доколкото първоначалното заключение не е било необосновано и не е възникнало съмнение за неговата правилност, не са налице предпоставките по чл. 201 ГПК. Освен това не се установява допуснато от първоинстанционния съд процесуално нарушение, свързано с изясняване на въпроса дали избеният етаж представлява самостоятелен обект – жилище, чрез използване на специални знания. Ето защо доказателственото искане за допускане на повторна експертиза е недопустимо и като такова следва да бъде оставено без уважение. Същевременно на вещите лица не е поставена задача да изследват дали процесният избен етаж отговаря на изискванията за ателие към сключване на договора за доброволна делба и към настоящия момент. За установяването на това релевантно обстоятелство, настоящият състав намира, че следва да бъде допусната допълнителна съдебно-техническа експертиза, доколкото съдът не разполага с необходимите специални знания, свързани с проверка на представените по делото писмени документи. Ето защо доказателственото искане за допускане на допълнителна експертиза е допустимо, относимо и необходимо и като такова следва да бъде уважено, като се допусне провеждане на допълнителна СТЕ с посочената задача.

Доказателственото искане на въззиваемата Ц. за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели при режим на водене за установяване на обстоятелства относно ползването и владението върху имота, довело до придобиването му по давност от Ц., е неотнормимо към релевантните по спора факти, тъй като страната не се е позовала своевременно на придобиване на процесния имот по давност. В исковата молба са наведени фактически твърдения за придобиване на право на собственост върху избения етаж по силата на договор за покупко-продажба, като липсват изрични твърдения за осъществено давностно владение. Позоваване на изтекла в полза на ищцата придобивна давност е сторено след обявяване на проекта за доклад за окончателен, поради което към момента на въвеждането на това допълнително основание за придобиване на право на собственост е настъпила процесуалната преклузия за уточняване на фактическите твърдения на страните. Следователно като не е уважил искането на страната за допускане събирането на гласни доказателства за установяване на факти и обстоятелства, свързани с придобиване на правото на собственост по давност, първоинстанционният съд не е допуснал процесуално нарушение, затова не са налице предпоставките на чл. 266, ал. 3 ГПК за уважаване на релевираното доказателствено искане. Предвид изложеното искането следва да бъде оставено без уважение.

С оглед приетото в ТР №1/27.04.2022 г., постановено по тълк. д. №1/2020 г. по описа на ОСГТК на ВКС, съдът намира за необходимо за укаже на страните, че съдът служебно следи за нищожността на правни сделки, които са от значение за решаване на правния спор, когато следва да приложи императивна правна норма и порокът следва пряко от съдържанието и формата на сделката.

Мотивиран от изложеното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. №517/2024 г. по описа на ОС – Варна за разглеждане в открито заседание на **07.05.2024 г. от 14:00 ч.**, за която дата и час да се призват страните по делото.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания на Е. М. М., както следва:

- за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за опровергаване твърденията на насрещната страна за несмущавано владение на Ц. и майка й;

- за допускане на задаване на въпроси към вещото лице по първата СТЕ, вещото лице по СОЕ, вещото лице по втората СТЕ и вещите лица по тройната СТЕ, които писмено да отговорят на поставени в жалбата въпроси;

- за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели в режим на водене за установяване на изтичането на придобивна давност в негова полза.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателствените искания на Н. П. Ц., както следва:

- за допускане на повторна СТЕ, по която вещите лица да отговорят на конкретни въпроси, посочени в жалбата;

- за допускане на гласни доказателства чрез разпит на двама свидетели при режим на водене за установяване на обстоятелства относно ползването и владението върху имота, довело до придобиването му по давност от Ц..

ДОПУСКА събирането на гласни доказателствени средства чрез разпита на двама свидетели при режим на водене по искане на Е. М. М., за установяване обстоятелствата по поставяне на преградна врата от насрещната страна, която му пречи за ползването на процесния избен етаж.

ДОПУСКА на основание чл. 201 ГПК провеждане на допълнителна задача към тройната експертиза, по която вещите лица, след запознаване с доказателствата по делото и след оглед на място, да дадат обосновано и аргументирано заключение по следното:

- Да се изследва отговаря ли процесният избен етаж на изискванията за ателие към 1997 г. и към настоящия момент.

ОПРЕДЕЛЯ първоначален депозит за изпълнение на задачата по СТЕ в размер на **300 /триста/ лева**, вносими от въззиваемата Н. П. Ц. в едноседмичен срок от връчване на настоящото определение, с представяне на доказателства за това в същия срок.

ДА СЕ ПРИЗОВАТ вещите лица **арх. Васко Георгиев Симеонов, инж. Петранка Койчева Маринова и инж. Живко Борисов Баев**, които да бъдат уведомени за ангажираността им по делото след представяне на доказателство за внесен по сметка на съда депозит в определения размер.

УКАЗВА на вещите лица, че при необходимост и с оглед изпълнение на поставената им задача, при поискване може да им бъде издадено съдебно удостоверение, по силата на което да се снабдят с нужните документи, за което следва своевременно да сезират съда.

УКАЗВА на вещите лица задължението да уведомят съда, в случай, че не могат да изготвят заключението поради липса на квалификация, болест или друга обективна причина или в определения срок, да представят заключението си най-малко една седмица преди насроченото съдебно заседание, както и да се явят в съдебното заседание, за да изложат устно заключението си, на осн. чл. 197, ал. 2, 198, 199 и 200 ГПК, като ги предупреждава за отговорността, която носят по чл. 86 ГПК.

УКАЗВА на вещите лица, че за определяне на окончателен размер на дължимото възнаграждение по СТЕ, следва да представят справка – декларация, съгласно Наредба за вещите лица.

УКАЗВА на страните, че следва да окажат нужното съдействие на вещите лица с оглед точното и срочно изпълнение на поставената задача, като предупреждава, че при неизпълнение на указанията, съдът ще приложи последиците на чл. 161 ГПК, като ще приеме за доказани фактите, относно които страната е създала пречки за събиране на допуснати доказателства.

УКАЗВА на страните по делото, че съдът служебно следи за нищожността на правни сделки, които са от значение за решаване на правния спор, когато следва да приложи императивна правна норма и порокът следва пряко от съдържанието и формата на сделката.

НАПЪТВА на осн. чл. 273, вр. чл. 140, ал. 3 ГПК страните към медиация или към спогодба, като указва на същите, че постигането на спогодба посредством взаимни отстъпки от страна на всяка от тях ще доведе до бързото и ефективно уреждане на спора помежду им и ще благоприятства процесуалните и бъдещите извънпроцесуални взаимоотношения помежду им. При приключване на делото със спогодба половината от внесената държавна такса се връща на ищеца, на осн. чл. 78, ал. 9 ГПК.

ДА СЕ ИЗПРАТИ препис от настоящото определение на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____